Ніхто не стріне,
не спитає – звідки,
не підведе стривожено очей, —
лиш підозріло
визирне сусідка
з-за перекошених дверей.
Уступиш ти до темної кімнати,
де сіре ліжко,
як брудний барліг,
стоїть неприбране
і на підлозі знати
сліди чужих —
огидних ніг.
Цвіте герань, —
і в павутинні муха
десь б’ється…
Ти одна, одна.
Ніхто не гляне, не підслуха,
чи ти весела
чи смутна.
Мов корабель,
твоя мансарда
по морю тиші проплива —
і тільки серце,
як петарда,
зболілі груди розрива, —
що десь рясніє сміх веселий,
шумує радість
і тепло,
а ти в запльовану постелю
кладеш запльоване чоло!
Склепила ніч важкі повіки
і в шиби дише гаряче.
Ніхто не схилиться довіку
тобі,

як рідний,
на плече,
не пригадає друзів дальніх,
що десь майнули вітерцем, —
і тільки образи брутальні
тобі палитимуть лице.
Вони повстануть,
як міазми
із чорних шпар,
із вогких плям —
і стиснуть нестерпучі спазми
тебе за горло,
як петля:
для кого молодість горіла,
кому цвіла твоя любов?
Адже ж у тебе – тільки тіло —
п’янючі груди,
гаряча кров!

– Зірви шмаття своє паскудне,
зітри мальований свій рот:
хай буде це —
до чесних буднів
твій небуденний поворот!